

Motion till riksdagen 2006/07:U206

av **Hans Linde m.fl. (v)**

Israels krig i Libanon

1 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige i sitt utrikespolitiska agerande utifrån folkrättsliga utgångspunkter bör rikta skarp kritik mot USA:s deltagande i planeringen av och stöd till Israels anfallskrig mot Libanon.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sveriges militära samarbete med Israel måste upphöra.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige snarast bör upphöra med all vapenimport från Israel.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att den svenske militärattachén i Israel återkallas.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige ska stödja en fortsatt demokratisk utveckling av sina institutioner i syfte att även stärka Libanons självbestämmande.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige bör undersöka möjligheterna att, inom ramen för internationella bestämmelser och FN-systemet, utkräva skadeståndsansvar från Israel till Libanon, för folkrättsbrott och den förstörelse man gjort sig skyldig till gentemot Libanon.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige, efter det att FN tagit steget att säkra den israelisk-libanesiska gränsen, bör ta ytterligare steg för att förmå världssamfundet att säkra även den israelisk-palestinska gränsen genom att förhöra sig hos den palestinska myndigheten om den önskar fredsbevarande trupp också på de palestinska territorierna.
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att det är av största vikt att den Unifilstyrka där svensk trupp ingår leds på ett sådant sätt att den inte uppfattas som en förlängning av den israeliska krigsmakten.

Fel! Okänt namn på

9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Unifilstyrkan, där svensk trupp ingår, icke utan bemyndigande från den libanesiska regeringen kan delta i en avvärjning av Hizbullah.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att den svenska regeringen bör vara vaksam och förhindra att det uppstår några förskjutningar av innebörden av det FN-mandat som avgetts när det gäller Unifilstyrkan.
11. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige noga bör följa hur befälsförhållanden organiseras när det gäller Unifilstyrkan och hur uppdragets faktiska karaktär utvecklar sig.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige bör vara berett att snabbt dra tillbaka sina trupper om man vid en självständig bedömning finner att Unifiluppsdraget inte stämmer överens med FN-mandatets intentioner.

2 Ett land ständigt drabbat av Israels krigspolitik

Libanons befolkning vill liksom alla andra folk leva i en fri och självständig stat. Denna strävan har gång på gång grumlats av israeliska angrepp, invasioner och ockupationer. I Libanon har sedan länge funnits läger som härbärgerat palestinska flyktingar, fördrivna från Israel. Detta har gett upphov till flera krig och inbördeskrig i Libanon, där Israel utgjort både en splittrande kraft och den överlägset starkaste militärmakten i regionen – till tänderna beväpnad av främst USA.

Syriens inflytande över Libanon var länge starkt, medan Israels ingripanden i landet vid flera tillfällen har varit blodiga och till och med, som exempelvis i Sabra och Shatila 1982 och vid bombningen av Qana 1996, tagit sig uttryck i terror och krigsförbrytelser.

Efter det förra kriget ockuperades södra Libanon av israeliska trupper. Syrien hade dock fortfarande ett visst inflytande i andra delar av Libanon, men har successivt tvingats lämna landet. Israel har som alla andra länge vetat att Hizbullahgerillan funnits kvar i Libanon, trots att det i det avtal som slöts, när Israel hävde sin ockupation, ingick att Hizbullahs väpnade styrkor i Libanon skulle avvecklas.

Den libanesiska regeringen har efter det förödande inbördeskriget på 1980-talet ägnat alla krafter åt att återuppbygga landet och hade i långa stycken lyckats med detta innan Libanon i augusti 2006 anfölls av Israel.

Det internationella samfundet har bidragit till att det saknats reella möjligheter för den libanesiska regeringen att skapa en egen armé. Man har till och med lagt hinder i vägen för att Libanon skall kunna bygga upp en reguljär armé. Därmed har Hizbullah blivit den organisation som i praktiken kommit

att utgöra Libanons försvar. Att ett försvar i någon form varit av nöden framgår av att Israel, enligt Unifil (FN:s övervakningsstyrka i Libanon), i praktiken överskridit den s.k. blå linjen mellan Israel och Libanon flera hundra gånger sedan år 2000 och att överflygningar över libanesiskt territorium inträffat praktiskt taget dagligen.

3 Medierna och den ”tändande gnistan”

I medierna har Hizbullahs angrepp på en israelisk militärpatrull och kidnappning av två israeliska soldater framställts som den tändande gnistan när det gäller Israels krig i Libanon.

Efter krigsutbrottet uppstod en häftig diskussion om var sammanstötningen mellan de israeliska soldaterna och Hizbullah verkligen ägde rum – på israeliskt eller libanesiskt territorium? Om sammanstötningen skedde på libanesiskt territorium handlar det inte om kidnappning utan om tillfångatagande av främmande makts soldater på det egna landets territorium.

Efter diverse turer i diskussionen har man kommit fram till att sammanstötningen sannolikt ägt rum på israeliskt territorium eller ”vid gränsen mellan Libanon och Israel”.

Men det tog tid att komma fram till detta. Det man kan fråga sig är om det verkligen finns anledning att starta ett förödande krig på så lösa grunder.

Israeliska myndigheter och medier har framställt det som särskilt upprörande att två av landets soldater kidnappats/tillfångatagits. Det är verkligen att ”se grandet i andras ögon men icke bjälken i sitt eget” då det finns över tusen libaneser och palestinier, varav flera minderåriga, i israeliska fångelser. Flera av dem sitter där utan vare sig rannsakan eller dom.

De flesta medier har okritiskt beskrivit kidnappningen/tillfångatagandet av de israeliska soldaterna som den ”tändande gnistan”. Lika okritiskt har de flesta medier accepterat den israeliska versionen om att den verkliga krigsorsaken var en kidnappning av israeliska soldater på israelisk mark.

4 Israels avsikter och mål med kriget

I Israels officiella version av krigets utbrott och syfte har också ingått att man startade kriget för att komma åt Hizbullahs fästen i Libanon. I dag är det emellertid uppenbart att det inte bara handlade om att angripa dessa. Man bombade i såväl i södra Libanon, där Hizbullah hade militära anläggningar, som i de norra, där sådana saknas. Man bombade alltså oskyldiga civila som inte hade ett dugg med Hizbullah att göra. Israel bombade i centrala delar av Beirut och stadens flygplats, som främst varit avsedd för civila ändamål som turisttrafik m.m. Det fanns inga militära anläggningar eller Hizbullahsoldater vid flygplatsen. Att israeliskt flyg bombade urskillningslöst framgår också av att svenska och andra utländska ambassader och konsulat i landet bestämt

Fel! Okänt namn på

avrådde de utlänningar som ville lämna landet att fly landvägen norrut eftersom man visste att vägarna bombades av israeliskt flyg.

Israeliskt flyg bombade sönder Libanons infrastruktur, som Libanons befolkning med stor möda efter de senaste långvariga krigen åter byggt upp. Israel isolerade dessutom hela landet från omvärlden – till lands, till sjöss och i luften. Alla dessa stridshandlingar var inte någonting annat än regelrätt krigföring mot Libanons folk och kan inte ha haft till syfte att slå ut Hizbullahs fästen.

Detta dödande av civila och den omfattande förstörelsen av civila anläggningar som den israeliska krigsmaskinen gjorde sig skyldig till – en förstörelse som är avsevärt större än den förstörelse Hizbullahs raketer åstadkom i Israel – kan inte betecknas som någon handling till försvar av israeliskt territorium. Det är rimligt att den israeliska staten bidrar till Libanons återuppbyggnad.

En del har ansett att detta krig inte var ett folkrättsbrott och har hänvisat till att den libanesiska regeringen inte förmått Hizbullah att avveckla sina väpnade styrkor som man kommit överens om när den israeliska ockupationen av södra Libanon avbröts. Det är en långsökt och formalistisk motivering som blir ohållbar när man ser vad den israeliska militären verkligen gjorde i Libanon – terrorbombade landets befolkning.

Israel dödade över tusen civila libaneser. Tusentals av dem skadades och en miljon människor drevs på flykt. Vidare utsatte man tusentals besökande turister i landet, som inte hade ett dugg med konflikten att göra, för risken att bli dödade och skadade.

Den motivering som Israel framfört, att Hizbullah placerat sina anläggningar och soldater i närheten av bostadsområden och civila anläggningar, är ohållbar. Exempelen på bombningar av rena civila mål är alldeles för många för att detta påstående skall vara trovärdigt.

Israeliska myndigheter och medier har, för att rättfärdiga sina förbrytelser, förklarat att Hizbullah skjutit mot Haifa och träffat civila mål. Det är ett alldeles riktigt påstående, men man nämner dock inte att Israels största marinbas finns i Haifas hamn. Den israeliska marinen har spelat en viktig roll när det gällt att under kriget isolera Libanon från omvärlden.

5 Krigets verkliga orsaker och USA:s roll

När kriget bröt ut inlade USA sitt veto i säkerhetsrådet mot ett FN-ingripande. Detta var helt logiskt ur Bushadministrationens synvinkel. Den har arbetat konsekvent för att destabilisera läget i Mellanöstern. Den har fört och för krig i Afghanistan och Irak. Den har under det gångna året på olika sätt hotat Syrien. Nu stödde Bushadministrationen sin bundsförvant Israel i ett krig i Libanon.

Det är USA som gjort Israel till regionens starkaste militärmakt och det är USA som återigen i konsekvens med sin övriga politik struntat i folkrätten och underminerat FN:s auktoritet och handlingsförmåga.

Fel! Okänt namn på

USA:s utrikesminister Condoleezza Rice proklamerade med utstuderad cynism att USA kunde ställa sig bakom en FN-resolution först ”när omständigheter så tillåter”. Dessa ”omständigheter” infann sig först efter att Libanons folk drivits över katastrofens brant. Var målet 900 eller 1 000 döda libaneser? Var det en miljon libaneser på flykt?

Den berömde journalisten Seymour Hersch förklarade i *New Yorker* den 14 augusti 2006 att USA varit djupt inblandat i planeringen av ett israeliskt krig mot Libanon långt innan de två militärpatrullerna stötte samman. Enligt Hersch såg man ett krig mot Libanon som en förövning till ett större angrepp på Iran i den händelse Iran skulle utveckla kärnvapen.

Ett angrepp på Iran skulle säkerligen inte få säkerhetsrådets gehör. Men USA har genom sina folkrättsbrott, då man flera gånger ställt FN åt sidan och därmed underminerat organisationens auktoritet, klart demonstrerat att man vill inta FN:s plats och styra och ställa i världen i enlighet med USA:s ekonomiska och maktpolitiska intressen.

Sverige måste i sitt utrikespolitiska agerande rikta skarp kritik mot och utifrån folkrätten fördöma USA:s deltagande i planeringen av och stöd till Israels anfälls- och mot Libanon. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Sverige har i flera år haft ett militärt samarbete med Israel. Sverige har haft en militärattaché placerad i Israel och utvecklat ett vapensamarbete med Israel. Sverige importerar även vapen från Israel.

Vänsterpartiet anser att detta militära samarbete måste upphöra. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet vill att Sverige snarast upphör med all vapenimport från Israel. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet vill även att den svenske militärattachén i Israel återkallas. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

6 Fixeringen vid dagshändelserna

Ett krig kan för vissa ibland te sig välkommet. Ett krig kan för en stund dölja mycket som man inte vill visa upp. Media stirrade sig blinda på det som skedde *just för tillfället* och glömde hela förhistorien. Debatten och diskussionerna handlade om de ingripanden som *just då* skedde i Libanon var motiverade för att frita de kidnappade/tillfångatagna israeliska soldaterna. Nyhetsrapporteringen snävades in till att främst handla om de senaste dagarnas händelser. Fokus under själva kriget sattes också på alla svenskar i området och på vad UD gjorde den här gången för att undsätta svenska medborgare i en svår situation.

I hastigheten glömde man vad det egentligen var som utspelade och utspelar sig Mellanöstern. Man glömde hela den långa serie av folkrättsbrott och brott mot mänskliga rättigheter som begåtts och fortfarande begås av Israel på Västbanken och Gaza – Gaza som förvandlats till en enklav, där människorna nu svält och fortfarande lider nöd till följd av EU:s beslut om blockad efter

Fel! Okänt namn på

Hamas seger i det palestinska valet – ett val som genomfördes under mönstergilla former. Detta beslut fattades dessutom innan den nya Hamasregeringen ens hunnit proklamera vilken politik den avsåg att föra. Det var också ett beslut som i mångas ögon i Mellanöstern misskrediterade den politiska demokratin. Budskapet blev: Stater i västvärlden respekterar bara demokratin när det passar västländernas intressen och syften. Allt detta – det långa för-spelet – kom i skymundan.

I samband med Israels angrepp på Libanon hamnade situationen i Gaza i medieskugga. I ljuset av vad vi i dag vet om Israels och USA:s tidiga planer på att angripa Libanon framstår det som inträffade i Gaza efter det att Hamas väpnade gren tillfångatagit en israelisk soldat närmast som en förövning till Libanonkriget och en upptrappning av spänningarna i förhållandet till de arabiska grannländerna. Israels uppträdande mot palestinierna i Gaza var likartat. En soldat kidnappas/tillfångatas och Israel svarar med massivt bombardemang av civila och ödeläggande av Gazas infrastruktur så att människor inte får tillgång till mat, vatten och elektricitet. På kolonialtiden kallades sådana handlingar straffexpeditioner.

7 En israelisk pyrrhuseger

När den israeliska staten bildades fick den till en början sitt främsta stöd från Sovjetunionen och länderna i Östeuropa. När sedan detta stöd upphörde blev Frankrike den stat som främst stödde Israel. Frankrike gjorde detta för att man bl.a. såg Israel som en bra bundsförvant i kampen mot den nationella befrielse rörelsen FLN i Algeriet. När Algeriet väl blev självständigt 1962 upphörde dock stödet från Frankrike. USA trädde i Frankrikes ställe. Särskilt starkt blev stödet efter sexdagarskriget 1967 då USA såg att man här kunde få en stark militär bundsförvant i Mellanöstern. Vapen och stora ekonomiska resurser strömmade in i Israel som växte till regionens starkaste militärmakt.

Efter segern i sexdagarskriget började de israeliska regeringarna att bli alltmer arroganta mot palestinierna och sina arabiska grannar. Men man har bortsett från att det hela tiden varit det massiva stödet från västvärlden som garanterat Israels existens och utgjort grunden för den politik man fört. Israeliska regeringar har förlitat sig på sin militära styrka – en styrka som skapats av andra än israelerna själva.

Det senaste kriget har, trots den förödelse det åstadkommit i Libanon, visat att Israel håller på att förvandla sig själv till en militär jätte på lerfötter. De israeliska trupperna kom bara några kilometer in på libanesiskt territorium. Hizbullah var starkt nog att förhindra att de israeliska trupperna kom längre, främst beroende på att de har fått tillgång till bättre militär utrustning.

Israel har under sitt anfallskrig på Libanon i stort sett kopierat flera av de strategiska misstag som USA begått i Irak. Man missbedömde motståndets styrka. Israel har förlitat sig alltför mycket på sina bundsförvanter i väst, som på senare tid blivit alltmer betänksamma. Den irakiska regeringen och regeringen i Saudiarabien har ställt sig på Libanons sida. Den israeliska regering-

en har liksom Bushadministrationen missbedömt den framväxande opinionen på hemmaplan. Redan nu börjar starka kritiska röster höras i Israel mot kriget. I bl.a. tidningen *Haaretz* kunde man bara några dagar efter krigsslutet läsa häftiga angrepp på militärledningen och kritik mot det överväld Israel gjort sig skyldigt till.

När det gäller opinionen i Libanon har den förändrats på ett sätt som varit negativt för Israel. Den israeliska regeringen trodde att kriget skulle leda till att Hizbullah skulle förlora i stöd från det libanesiska folket när man gick till angrepp. Det som inträffade var raka motsatsen. I dag ställer sig omkring 80 procent av Libanons folk bakom Hizbullah.

Israels verkliga akilleshäla är dess bundsförvanter i västvärlden vilka, när det kommer till kriteriet, främst ser till sina egna snäva intressen. Vad händer om USA drar tillbaka sitt stöd? Vem skall då garantera Israels säkerhet? De enda som i en sådan situation i framtiden kan garantera Israels existens och säkerhet är palestinierna och Israels arabiska grannar. Men det förutsätter att Israel överger sin arroganta hållning och börjar tala med dem – byter strategi.

Ett Israel vars enda garanti består i ett ständigt inflöde av ekonomiska och militära resurser från USA kan aldrig bli något annat än ett imperialistiskt brohuvud som är dömt till att med jämna mellanrum föra krig mot sina grannar. Israel skulle kunna vara något annat.

8 Libanon och Hizbullah

Hizbullah har i detta krig begått brott mot folkrätten genom att sända raketer som slagit ned i civil bebyggelse. Effekten av dessa attacker har varit betydligt mindre förödande än de israeliska bombningarna. Dessa raketbeskjutningar är likafullt folkrättsbrott och måste även de fördömas. Vänsterpartiets hållning är den att folkrättsbrott och brott mot mänskliga rättigheter måste fördömas oavsett vem som än begår dem.

Hizbullahs beskjutning av israeliska civila ger endast USA och den regering i Israel som nu bedriver en aggressiv politik i regionen ytterligare förväningar för nya hot mot Libanon.

Den FN-styrka vars syfte är att medverka till upprätthållande av vapenstillstånd mellan Libanon och Israel är ett steg i rätt riktning. Insatsen är dock med stor sannolikhet för liten för att den skall kunna förhindra ett krig om de inblandade parterna Israel, USA eller kanske också Iran bestämmer sig för ett sådant.

Vänsterpartiet anser att Hizbullahs väpnade styrkor måste avvecklas och börja uppträda som ett normalt politiskt parti som respekterar demokrati, folkrätt och mänskliga rättigheter. Om en avveckling av Hizbullahs väpnade styrkor skall kunna bli verklighet krävs dock att Libanon ges möjlighet att självständigt bygga upp en duglig armé.

Samtidigt med en sådan utveckling av den libanesiska statens försvarsmakt sker för att stärka Libanons självbestämmande måste även en fortsatt demokratisk utveckling ske i landet.

Fel! Okänt namn på

Vänsterpartiet anser att Sverige skall stödja en fortsatt demokratisk utveckling av sina institutioner i syfte att även stärka Libanons självbestämmande. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

9 Givarkonferensen

Den svenska regeringen tog initiativ till och genomförde en givarkonferens för återuppbyggnad av det förstörda Libanon. Några dagar senare ägde en liknande konferens rum som behandlade situationen i Gaza. Det var positivt att ett sådant steg togs. Men vad som uppnåddes var inte fred. Resultatet blev att man beslöt att ge bidrag till en återuppbyggnad under en bräcklig vapenvila, där Israel för sin del förklarade att man förbehöll sig rätten att gå in i Libanon så länge Hizbullah finns i landet och Hizbullah sade att man kommer att fortsätta sin raketbeskjutning av Israel så länge israeliska trupper finns i Libanon. Det är ett tillstånd som ger ett mycket svagt hopp inför framtiden.

Den svenska regeringen måste fortsättningsvis verka för att den bräckliga vapenvilan permanentas och övergår i en rättvis och varaktig fred mellan Israel och Libanon. Inte heller är det tillfredsställande att andra länder skall behöva träda in och betala för Israels förstörelse och folkrättsbrott. Detta är ett mönster som upprepats många gånger på de palestinska territorierna, där stora delar av det bistånd som Sverige och andra länder betalat ut har omin-tetgjorts genom den israeliska militärens förstörelse. Därför bör Sverige undersöka möjligheterna att, inom ramen för internationella bestämmelser och FN-systemet, utkräva skadeståndsansvar från Israel till Libanon, för folkrättsbrott och den förstörelse de gjort sig skyldiga till gentemot Libanon. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

10 Vänsterpartiets ståndpunkt

Vänsterpartiet anser att den svenska regeringen på ett mycket tidigt stadium borde ha tagit ställning mot Israels krig i Libanon och manat till fred. Israels krig i Libanon kan inte ses som självförsvar. Israels armé inledde ett anfallskrig mot Libanon. Tusentals oskyldiga civila har fått utstå svåra lidanden. Att genomföra bombningar som medför att en tredjedel av ett lands befolkning drivs på flykt från sina hem kan inte anses som en akt av självförsvar.

Sverige bör föra en självständig utrikespolitik som för omvärlden och för USA och EU markerar ett klart och tydligt avståndstagande från Israels krig mot Libanon. Med detta är inte sagt att Vänsterpartiet på något sätt ser Hizbullah som en organisation, vars politiska ståndpunkter man delar. Det är inte rimligt att det i ett land, som strävar efter att utveckla ett demokratiskt styrelseskick, finns politiska rörelser som håller sig med egna militära styrkor. Målet måste vara att den libanesiska staten blir den enda organisation som har rätt att hålla sig med väpnade styrkor i landet.

Fel! Okänt namn på

I den FN-resolution som till slut antogs av säkerhetsrådet lades embargo på vapen till organisationer och individer i Libanon. Den libanesiska regeringen är dock undantagen från detta embargo. Samtidigt som detta inträffade beslöt USA att förse den redan välrustade israeliska armén med stora mängder nya klusterbomber – en typ av bomber som Human Rights Watch (HRW) krävt borde förbjudas eftersom de drabbar urskillningslöst och i stor utsträckning civila. De lämnar också en stor mängd blindgångare efter sig. Sådana ligger kvar på många platser i Libanon i dag.

Vänsterpartiet har länge, liksom en rad människorättsorganisationer, verkat för att användandet av klusterbomber skall förbjudas och betraktas som krigsbrott.

Om USA pumpar in vapen i Israel, vem kan man då förvänta sig förse Libanon vapen? Israels krig mot Libanon och USA:s upprustning av Israel har trappat upp konflikten i Mellanöstern samtidigt som det ekonomiska och militära stödet till Israel kan leda till att Iran är berett att förse Libanon med vapen. Därmed ökar spänningarna i regionen samtidigt som rustningsspiralen skruvas upp ytterligare ett varv.

Vänsterpartiet kräver att all handel med krigsmateriel och allt militärt samarbete med Israel skall upphöra och att den militärattaché som finns placerad i Israel tas hem. Israel är en stat som genom kriget i Libanon och i andra sammanhang ännu en gång brutit mot såväl folkrätten som de mänskliga rättigheterna.

Vänsterpartiet vill se ett fritt, självständigt och demokratiskt Libanon och inte ett land där demokratin fått dåligt anseende därför att den misskrediterats av stater som benämner sig demokratier men samtidigt bryter mot folkrätt och mänskliga rättigheter.

Vad Vänsterpartiet eftersträvar är en säker, rättvis och varaktig fred. En fred i regionen kommer inte bara till stånd genom att Israel lämnar Libanon. För detta krävs också att palestiniernas rättigheter tillgodoses. Israel måste upphöra med sin illegala ockupation av Västbanken, Gaza och östra Jerusalem, lämna sina illegala bosättningar på ockuperat palestinskt territorium, upphöra med blockeringen av Gaza, rasera den folkrättsvidriga muren på palestinsk mark mellan Israel och Palestina och sluta med utomrättsliga avrättningar av palestinska ledare. Verklig fred i regionen kan inte uppnås förrän den israeliska staten underordnat sig vad folkrätten och de mänskliga rättigheterna föreskriver.

11 Sverige, FN och Unifilstyrkan

Det bör noteras att antalet civila offer på de olika sidorna under Israels krig i Libanon talar sitt tydliga språk. Antalet civila dödsoffer i kriget utgjordes till 95 procent av libaneser. Det bör även noteras att medan återuppbyggnaden nu påbörjats i Israel exploderar fortfarande klusterbomber i Libanon.

Israel kommer framöver att ha ett starkt intresse av att Hizbullah försvagas, särskilt då Hizbullah förmådde bjuda den överlägsna israeliska krigsmak-

Fel! Okänt namn på

ten hårt motstånd. Den Unifilstyrka som skall skapas har tillkommit på bl.a. Israels begäran. Israel har också begärt att denna styrka även skall ha stridserefarehet och att den skall ha en tydlig uppgift att identifiera och avvärja Hizbullah. Detta krav finns dock inte i FN:s resolution 1701. Israels begäran om och krav på Unifilstyrkan visar tydligt att det finns ett intresse från Israels sida att Unifil konfronteras med Hizbullah. Då situationen är mycket spänd kan minsta provokation utlösa konfrontationer och uppmärksamheten riktas mot vem som helst. Sådana frågeställningar leder blickarna bort från konflikten kärna – Israels långvariga aggressionspolitik mot Libanon och ockupationen av Palestina.

Utan att detta åtgärdas kan inte någon varaktig fred uppnås i regionen. Därför bör Sverige och FN – nu när man tagit dessa steg för att säkra den israelisk-libanesiska gränsen – ta ytterligare steg för att säkra även israelisk-palestinska gränsen genom att förhöra sig hos den palestinska myndigheten om den önskar fredsbevarande trupp också på de palestinska territorierna. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

När det gäller det svenska bidraget till Unifilstyrkan kommer den att vara av marint slag och dess uppgift kommer att bestå i att övervaka trafiken in mot Libanons kust och framför allt hamnen i Beirut. Det är en mycket viktig uppgift då det gäller att bl.a. se till att Libanon inte isoleras från omvärlden. En sådan isolering av Libanon från omvärlden ingick som en del i det israeliska angreppet på Libanon och fick allvarliga följder för Libanons befolkning.

Det är därför av största vikt att Unifilstyrkan leds på ett sådant sätt att den inte uppfattas som en förlängning av den israeliska krigsmakten. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Detta skulle kunna bli fallet om Unifil aktivt medverkar i avvärjningen av Hizbullah på annat sätt än som en följd av en begäran från Libanons regering. Skulle Unifilstyrkan delta i en avvärjning av Hizbullah utan förankring i den libanesiska regeringen skulle detta allvarligt skada FN:s och Unifilstyrkans anseende i Mellanöstern. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Det är av största vikt att det inte uppstår några förskjutningar av innebörden av det FN-mandat som avgetts. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Det är av stor betydelse hur uppdragets befälsförhållanden organiseras och hur uppdragets faktiska karaktär utvecklar sig. Detta bör från Sveriges sida följas mycket noga. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Sverige bör vara berett att snabbt dra tillbaka sina trupper om vi vid en självständig bedömning finner att uppdraget inte passar väl in i FN-mandatets intentioner. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 23 oktober 2006

Hans Linde (v)

Marianne Berg (v)

Kalle Larsson (v)

Pernilla Zethraeus (v)

Jacob Johnson (v)

Lena Olsson (v)

Alice Åström (v)